

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - וישב קפא.

אלה תלדות יעקב יוסף, כמו שנתבאר, שכל דמותו של יעקב היתה ביוסף, וכל מה שארע לזה ארע לזה, ושניהם הולכים יחד. וזהו הפוד של האות ו'ו, ששניהם הולכים יחד, משום שהם סוד אחד ודמות אחת.

אלה תלדות יעקב יוסף, כמה דאתמר דכל דיוקנא דיעקב הוה ביה ביוסף, וכל מה דארע להאי אירע להאי, ותרווייהו בתרא אזלי. ודא הוא רזא דאת ו'ו דאזלי תרווייהו בתרא, בגין דאינון רזא דרא ודיוקנא דרא:

ויבא יוסף את דבתם רעה, הרי פרושה שהיה אומר לאביו עליהם שהיו אוכלים איבר מבגלי חיים פשה חיים. ויבא יוסף את דבתם רעה, וכי זה במנין היו אותם בני השפחות, איך היו מזוללים בהם בני לאה, ואיך היו אוכלים איבר מן החי והיו עוברים על מצות רבונם, שהרי צוה על בני נח מצוה זו, כמו שנאמר (בראשית ט) אף בשר בנפשו דמו לא תאכלו, והם היו אוכלים אותם ועוברים על מצות רבונם? אלא יוסף היה אומר, ועל זה נענש. רבי יהודה אומר, את דבתם רעה - כמו שבארנו שנתנו עיניהם בכנות הארץ, וזהו דבתם רעה, להניק את כל אותן הדרגות שאינן קדושות (ד"א אף על גב) שבאות מצד הטמאה.

ויבא יוסף את דבתם רעה, הא איקמוה דהוה אמר לאביו עליהו דהו אבלי שויפא מבגלי חיינו בד אינון חיינו. ויבא יוסף את דבתם רעה, וכי הא במנינא הוה אינון בני שפחות, היך הוה מזוללין בהו בני לאה, ויהי הוה אבלי אבר מן החי והוה עברין על פקודא דמאריהו. דהא פקוד על בני נח פקודא דא. כמה דאת אמר, (בראשית ט) אף בשר בנפשו דמו לא תאכלו, ואינון הוה אבלי ליה ועברין על פקודא דמאריהו. אלא יוסף הוה קאמר, ועל דא אתענש. רבי יהודה אומר, את דבתם רעה, כמה דאיקמוה דיהבי עיניהו בכנות ארעא, ודא הוא דבתם רעה. לנמא לכל אינון דרגין דלא קדישין (ד"א ל"א אף על גב) דאתיין מספרא מספא:

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה פ

הערו את נפשם למות על קדוש השם, כי ישראל עלה במחשבתו וכו' (ב"ר פ"א), ואפלו פושעי ישראל, אף שעדין הוא מכנה בשם ישראל, יש להשם ותברך תענוג גדול ממנו, כמו שכתוב (ישעיה מט): 'ישראל אשר בך אתפאר. ובשורצין להפריד אותו מבחינה זו ישראל, שהיא בחינת ו', כנודע, ואי אפשר לקרותו בלא ואו שניה, שהוא בחינת יוסף, ותבא ומיד נתעורר בו בחינה זו למסר נפשו כנ"ל. ופרוש, כי כל אחד מישראל, אפלו פושעי ישראל, כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, כי נקרא פושעי ישראל (כמבאר בספר יד ויו), אף-על-פי שהטא ישראל הוא (סנהדרין מד), ומאחר שנקרא עדין בשם ישראל, שהוא בחינת ו' כנ"ל, על כן יש בו בחינת יוסף גם כן, כי ואו אי אפשר לקרותה בלא ו' שניה. הינו שישאל שיהא בחינת ו', מקשר בו ו' שניה, שהוא בחינת יוסף (כי ישראל יוסף בתרא אזלי בידוע). נמצא, שבכל אחד מישראל מקשר בו בחינת יוסף, שהוא בחינת שלום, בחינת קדוש השם כנ"ל. ועל כן תבא בשורצין להעבירו על דת, חס ושלום, להפרידו מבחינת ישראל, נתעורר בו תבא בחינת יוסף שמקשר בישראל, שהוא בחינת מסירת נפש על קדוש השם. דהינו שלחבין דרחימותא, והתגברות על יצרו למות על קדוש השם, שזהו בחינת שלום, בחינת יוסף כנ"ל: כלל העולה - שיוסף הוא בחינת השלום, והשלום הוא כלי שעליו בוא יבוא כל ההשפעות והברכות לישראל. ובנותו ותברך שמו בזה, כדי שייכל כל אדם הישראלי לדבר דבורים של קדושה לפני השם ותברך. ומה הוא קדושה - חכמה, כי חכמה

וי עז לעמו יתו, וי יברך את עמו בשלום (תהלים מט):
הנה ידוע שגדול השלום, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (עוקצין פ"ג), שלא מצא הקדוש-ברוך-הוא פלי מחזיק ברכה אלא השלום. ומה הוא השלום, שמחבר תרי הפכים, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (זוהר ויקרא דף יב): בפסוק: עושה שלום במרומו, כי זה המלאך - מאש וזה - ממים, שהם תרי הפכים, כי מים מכבה אש, והקדוש-ברוך-הוא עושה שלום ביניהם ומחברם יחד. והוא בחינת יוסף, כי יוסף מחבר תרי הפכים - חסדים וגבורות. לך נאמר ביוסף (בראשית לו): ויבא יוסף את דבתם רעה - הוא בחינת גבורות, כי שמאל דוחה (סוטה מז), את אחי אנכי מבקש (בראשית שם) - הוא בחינת חסדים, כי ימין מקרבת (סוטה שם). וכתוב (בראשית מב): ויוסף הוא השליט - הוא בחינת גבורות, הוא המשפיר לכל עם הארץ - זה בחינת חסדים. ונאמר אצלו (שם מא): ויקראו לפניו אברו, ופרש רש"י: אב בחכמה ורף בשנים; שהוא מחיך דגדלות וקטנות [שהם בחינת חסדים וגבורות, בידוע]:
וזהו בחינת קדוש השם, כי קדוש השם הוא גם כן בחינת חסדים וגבורות, כי מתחלה הוא נתלהב בשלהובין דרחימותא, וזהו בחינת חסדים, ואחר-כך מתגבר על יצרו, ומוסר את נפשו למות על קדוש השם, וזהו בחינת גבורות, שזהו בחינת שלום, בחינת יוסף כנ"ל. ולכך אפלו פושעי ישראל

נקרא קדושה, פגודע, וזהו בשאדם מדבר בתורה ותפלה בהקמה ושלל, ומבין ושומע מה ידבר, נקרא קדושה. ויש להשם יתברך תענוג גדול מזה, כי נבנה מזה מחיון, שהוא חכמה, והדבור, שהוא בחינת ירושלים. וזה בחינת (תהלים קמו): בונה ירושלים ה'. כי ירושלים היא בחינת דבור, כמו שכתוב (בראשית יד): ומלכי צדק מלך שלם, ותרגם אינקלום: מלכא דירושלים. וצדק הוא בחינת הדבור, כמו שכתוב (תהלים נח): צדק תדברון. וה' הוא בחינת מחיון פגודע. אימתי הוא נבנה, כשנדיחי ישראל, רוצה לומר מי שהיה נדחה מבחינת ישראל, ואחריתך בונם: ונחזור לעניננו, שעלידי השלום יכול לדבר דבורים בקדושה ובטהרה כנ"ל. והשלום הוא מחבר תרי הפכים כנ"ל, הינו חסדים וגבורות. הינו היותו שהוא חסדים, כמו שכתוב (תהלים מב): יוםם יצוה ה' חסדו. ואלקים הוא גבורות, כי אלקים הוא מלכות, כמו שכתוב (שם עד): ואלקים מלכי מקדם. ודינא דמלכותא דינא (גיטין י). ולכן גם כן נאמר ביוסף (בראשית מא): ומפלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו. וידו הוא בחינת מחיון, כמו שכתוב (תהלים קלד): שאו ידיכם קדש. וקדש הוא ראשית, וראשית היא חכמה מהא. ורגלו הוא בחינת גבורות, כמו שכתוב (ישעיה מא): צדק יקראהו לרגלו; וצדק הוא הדבור, ודבור הוא בחינת גבורות, כמו שכתוב (תהלים קמה): וגבורתך ידברו. נמצא שכתוב אצל יוסף חסדים וגבורות כנ"ל, ויוסף הוא השלום מחבר תרי הפכים להיות אחד, ויבוא ישועות וברכות בגשמיות וברוחניות. כמו שכתוב (ישעיה יב): ושאבתם מים בששון מפעניי ה' ישועה, ותרגם אינקלום: ותקבלון אלפן חדת; הינו שעלידי התשועה, ויבוא תורה ואלפן חדת מאת הבורא יתברך, לכל אחד לפי מדרגתו; וזה פרוש הפסוק: ה' עז לעמו ותן, ה' יברך את עמו בשלום. הינו כמו שפרש רש"י, בשה' יברך ברכות על ידי כלי שלום, אזי – עז שהיא התורה גם כן לעמו ותן, הינו ותקבלון אלפן חדת. ונראה באור הענין, כי עלידי השלום יכולין לדבר דבורים בקדושה, כי השלום מחבר תרי הפכים, חסדים וגבורות, שזהו בחינת יוסף, בחינת מסירת נפש על קדוש השם כנ"ל. ועקר הקדושה הוא חכמה ומחיון דקדושה, כי חכמה נקרא קדש פיזי, כי קדש הוא בחינת ראשית, כמו שכתוב (ירמיה ב): קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, כי כל ראשית היא קדש בכל מקום. וראשית היא בחינת חכמה, כמו שכתוב (תהלים קיא): ראשית חכמה. וכשאתם זוכה לדבר דבורים קדושים של תורה ותפלה, ומכנים כל מחו והחמתו ודעתו בתוך הדבורים, דחינו שמקשר מחשבתו היטב לתדבורים, ומבין ושומע מה שהוא מדבר, זהו בחינת קדש, ויש להשם יתברך תענוג גדול מזה. וזהו בחינת שלום, שהוא בחינת התחברות חסדים

וגבורות, כי הוא מחבר ומקשר החכמה והמחיון שהם בחינת חסדים כנ"ל, להדבור שהוא בחינת גבורות כנ"ל. וזהו בחינת יוסף כנ"ל, ועל כן נאמר ביוסף: ומפלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו, כי יוסף הוא כלול מבחינת ידיו ורגליו, שהם בחינת החכמה והדבור, כי ידיו זה בחינת חכמה בחינת קדש, כמו שכתוב: שאו ידיכם קדש, ורגליו זה בחינת הדבור וכו' כנ"ל. על כן צריכין לעסק בתורה ובעבודת השם במסירת נפש, ובפרט בשעת התפלה, שעקר שלמות התפלה הוא להתפלל במסירת נפש, שיכין למסור נפשו על קדוש השם, כי מסירת נפש על קדוש השם, בודאי מרצה כל אחד מישראל אפילו הקל שבקלים כנ"ל (ובכמו שכתוב ראינו בחוש בודות שלפנינו שפמה אנשים קלים ופחותים מסרו נפשם ומתו על קדוש השם, אשרי להם). ותכף בשמרה למסור נפשו על קדוש השם, נתעורר בחינת שלום, בחינת יוסף כנ"ל, ועלידיה וכולין לדבר, דחינו לקשר המחשבה אל הדבור, שזה עקר התדושה כנ"ל, שזוכין לזה עלידי שלום כנ"ל. וזהו: בונה ירושלים ה', וירושלים היא בחינת הדבור וכו' כנ"ל, ה' הוא בחינת מחיון כנ"ל. הינו לזכות לקשר המח' אל הדבור, שזהו בחינת בונה ירושלים ה', שהמחיון בונין הדבור דקדושה – זה זוכין עלידי: נדחי ישראל וכו', זה בחינת מסירת נפש על קדוש השם, שכל הנדחין מקדשת ישראל, כשרוצין להעבירם על דת, הם ושלום, אזי נתעוררין תכף ומוקרים נפשם על קדוש השם. נמצא, שעלידי קדוש השם נכנסין כל הנדחין מקדשת ישראל לתוך הקדושה, שזהו בחינת: נדחי ישראל וכו'. ועלידיה: בונה ירושלים ה', כי קדוש השם הוא בחינת שלום, שעלידיה וכולין לקשר המחשבה אל הדבור, שזהו בחינת: בונה ירושלים ה' כנ"ל:

נמצא שיוצא לנו מזה עצה נפלאה לעבודת השם, ובפרט בשעת התפלה, שישאדם רוצה שאינו יכול להתפלל כלל, ולקשר המחשבה אל הדבור, אזי יזכיר את עצמו שהוא בודאי מרצה למות על קדוש השם, כי אפי' עלי פי שהוא כמו שהוא, אפילו אם הוא בדיוטא התחתונה מאד. אפי' עלי פי, אם היו רוצים להעבירו על דת לגמרי, הם ושלום, בודאי היה מוסר נפשו על קדוש השם. כי על זה מרצה אפילו פושעי ישראל למות על קדוש השם ולא לעבר על דת, הם ושלום, באשר ראינו בחוש פעמים אין מספר וכנ"ל. ותכף כשזכיר את עצמו שרוצה למסור נפשו על קדוש השם, עלי ידיה ונתעורר בחינת שלום, בחינת יוסף, שהוא בחינת התחברות המח' והדבור כנ"ל, ועל כן עלידיה וכול להתפלל ולקשר המחשבה אל הדבור וכנ"ל. וכן שמעתי מפיו הקדוש, שאמר זאת בתוך שיחתו הקדושה לדבר פשוט, שצריכין להתפלל במסירת נפש:

פירוש נחל זהר

הגבורות והחסדים. וכן התגלה כוח התפארת המחבר גם מידות הנצח והוד הנמשכים מהחסד והגבורה, במדרגה היותר נמוכה, שהיא בחינת הוצאה לפועל, דחינו שמידת היסוד של יוסף מחברת את הנצח והוד בכוח התפארת שהוא יעקב המחבר החסד והגבורה כאמור. ויוסף היה מחבר אלו ההפכים בכוח הדיוקן הפנימי שהיה בו כנ"ל, שהוא בחינת יעקב, כדי להמשיכם בעשיה בגילוי שלם. וכל מה שארע לזה ארע לזה, – כל מעשים הנמשכים לפי שורש נשמתו של יעקב, אשר יוסף נכלל בו, קראו גם ליוסף, כי הם אותה בחינה של חיבור הפכים כאמור, עד כדי שיוסף הוא בעצם תולדה וגילוי של יעקב ממש, באופן שהולכים שניהם כאחד. כי היכן שמתעורר בחינת יעקב וישראל שהוא בחינת הניסיון של קדוש השם, אשר זאת המציאות של הניסיון קוראת את שם ישראל ואפילו פושעי ישראל מתעורר שם. וממילא מתעורר באחד בחינת יוסף אשר הולך עימו כאחד תמיד. כי יעקב מעורר את החסדים והגבורות בבחינת פנימיות הנשמה שהם בחינת אהבה לה' וגבורת ליבו בכוח. ויוסף מגלה זאת בפועל בבחינת מה שמתעוררת האהבה לה' בחינת חסדים בעת שמוכן ליבו בזאת אהבה, מה שניגש למסור נפשו בפועל שהוא בחינת הנצח, שמאיר

לקבל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקושי מוה"ר"ן

נקדים לומר שכל מה שאנו מפרשים כאן על יוסף הוא בדרך רמז למען לימוד הבחינות להוציא מזה עצות לנו, ואין לנו כלל השגה בכוונתו של יוסף, כי אין אנו ח"ו מוציאים דיבתו רעה, אלא מגלים מעט נפלאות רמזי התורה כפי מדרגתנו.

אלה תולדות יעקב יוסף, כמה דאתמר דכל דיוקנא דיעקב היה ביה ביוסף, וכל מה דאירע לחאי אירע לחאי, ותרווייהו כחדא אפלי. ודא הוא רזא דאת וי' דאפלי תרווייהו כחדא, בגין דאינון רזא דא דיוקנא דא – אלה תולדות יעקב יוסף, אלה הוא לשון נוכח שמוצביע על אשר לפניו כברור, כי היה ברור לכל כי יוסף קבל דמות דיוקנו של יעקב, כמה שנאמר שכל דמותו של יעקב היתה בו ביוסף, בו ובתוכו דייקא, שפנימיות בחינת יעקב שהוא התפארת המחבר שני ההפכים, שהם חסדים וגבורות, בבחינת המידות העליונות בכוח, היו ביוסף ככאביו, ומאחר והייתה בתוך יוסף זאת הפנימיות לכן התגלתה בפועל בדמות פניו ומעשיו לחבר

בו האהבה הנצחית של נשמתו לה' יתברך וכן מתעוררת הגבורה למסור נפשו בפועל שהוא בחינת הוד ומתחברים שני ההפכים בשלמות בעת יציאת הנשמה באחד, באמונת היחוד המחברת שני הפכים של הנהגת ה', מה שאמין בשלמות זוה הדין והגבורה של ניסיון היהרג ואל יעבור שנקרא לפניו, בא מתוך אהבת ה' אליו הנגלית אליו בשלמות בעת הליכתו לעולם האמת, שם מתגלים לו בשלמות אהבת ה' ויראת ה'. וזה הוא סוד של אות ו'ו במילואה שהולכים שניהם כאחד האות הראשונה ומילואה, שכשאומו בפיו אות ו'ו ואו עצמה, שהיא בחינת שם עם ישראל שהם בחינת התפארת, הנרמז באות ו' של שם הוי"ה ברוך הוא, שאמירת אות ו'ו היא עצמה גילוי המילוי שלה, לכן בהכרח שיאמר ו'ו המילוי שהוא בחינת יוסף שהוא תולדה הכרחית מיעקב, שהוא בחינת התגלות חסדים וגבורות בחיבור ההוד והיסוד, בחינת מסירות נפש באהבה, שהוא בחינת שלום, שהוא כלי מהזיק ברכה, להמשיך כל הברכות שבבקשת התפילה, על ידי הכוונה השלמה באותיות התפילה, שהוא גם כן בחינת החיבור של גבורות האותיות לחסדי המוחין וגדלות הקדושים. משום שהם יעקב ויוסף, תפארת ויסוד, סוד אחד פנימי בכוח, ודמות אחת בפועל הדומה לפנימיות, בגילוי חיבור האהבה והגבורה, לכן הולכים תמיד כאחד זה עם זה בהכרח. לכן בהכרח מתוך המחשבה הפנימית שמצייר בנפשו איך מוכן למסור נפשו על קידוש ה', שהמחשבה הפנימית היא בחינת יעקב, ממילא בפועל יוכל לחבר גדלות המוחין לדיבורי אותיות התפילה, שהוא בחינת גילוי כוח יוסף בפועל כנ"ל.

ויבא יוסף את דבתם רעה, הא אוקמוה דהיה אמר לאביו עליהו דהו אבלי שייפא מבגלי חיינו כד אינון חיינו. ויבא יוסף את דבתם רעה, הוא בחינת הגבורות אשר ביוסף בחינת שמאל דוחה, אשר ודאי כוונתו בשביל ימין המקרבת, בחינת את אחי אנכי מבקש. כי הרי העמידו הפסוק חכמינו, שהיה אמר לאביו עליהם שהיו אוכלים איבר מבגלי חיי בעודו חי, ללא שהיטה. כי מה שאמר לאביו דיבת הרעה, הוא גורם בחינת ריחוק מאביהם וכן מעצמו, שהוא בחינת גבורות ובהינת שמאל דוחה למען ההתקרבות העתידה בימי היותו המשביר, וכן עצם טענתו הייתה שאוכלים בעל החיים בעת חיים היותו שהוא בחינת חסדים הנמשכים מן החכמה תחילה, שזה החיות צריך להמשיך בצמצום דייקא על ידי השחיטה שהיא בחינת גבורות, בחינת דם אדום הנשפך שהוא בחינת גבורות, שטען שחסר להם בחינת התכללות הגבורות בחסדים על ידי השחיטה, ורמזו שצריכים להתקרב אליו כי הוא בחינת הצדיק יסוד עולם המחבר שני ההפכים, חסדים ובגבורות כאביו, כי הוא קיבל בשלמות דמות דיוקן אביו כאמור.

ויבא יוסף את דבתם רעה, וכי הא במניינא הווי אינון בני שפחות, היה הווי מזולזלין בהון בני לאה, והיה הווי אבלין אבר מן החי והווי עברין על פקודא דמאריהון. דהא פקוד על בני נח פקודא דא. כמה דאת אמר, (בראשית ט) אף בשר בנפש דמו לא תאכלו, ואינון הווי אבלי ליה ועברין על פקודא דמאריהון. אלא יוסף היה קאמר, ועל דא אתענש. ויבא יוסף את דבתם רעה, שטען לאביו שבני הגבירה לאה עצמם הוציאו גבורות דיבה רעה על אחיהם בני השפחות בקוראם עבדים וכי הרי במנין בני יעקב היו השפחות, נחשבים כתולדות יעקב ממש, ביוסף, אשר קבל דמות דיוקנו כנ"ל ובודאי גם הם קיבלו מאביהם כוח השלום המחבר ההפכים כאביהם, ואיך היו מזולזלים בהם בני לאה, ואיך יעלה על הדעת שהיו בני הגבירה חלוקים כל כך מבני השפחות בגבורתם ולא היו להם בחינת חסדים ואהבה כיוסף, עד כדי שחשב שהיה צריך להודיע לאביהם שמא בכוח דיבתו יחברם שוב יחד כשם שהוא עצמו היה מחובר לבני בלהה וזלפה, וכן איך טען יוסף כי היו אוכלים אבר מן החי והיו עוברים על מצוות אדונם הקב"ה? שהרי צוה כבר על בני נח מצוה זו כמו שנאמר, אך בשר בנפש דמו בשלמות החיות לא תאכלו, אלא על ידי גבורות השחיטה כנ"ל, והם היו אוכלים ועוברים על מצוות ריבונם? אלא יוסף היה אומר זאת ברמזו בסוד כוונתו, להורות שלא זכו לבחינת יסוד השלום כמוהו כנ"ל, ועל זה

נענש, אולי כי לגודל מדרגתו הקדושה אשר הקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, לא היה לו לומר זאת הדיבה בגבורות וצמצום הרמז באופן המשתמע לכמה פנים, עד כדי שיכול לנגותם על שעברו על מצוות ריבונם כפשוטו כנ"ל, דהיינו מה שרמזו שלא היה בכוח בני הגבירה לחבר החסדים והגבורות כמותו, עד שנחשב ביחס לכוח חיבורו כאילו מזולזלים ומחשיבים אותם כעבדים, על אף שלא היה כן באמת וכן מה שרמזו פחיתות כוח חיבור הפכים שלהם כאילו אכלו אבר מן החי, שהיה לו לחשוש שמעצם זה שבאמת צודק הוא בדקות הבחנתו וממילא בהכרח נמצא שאין להם זה כוח לחבר המוחין באותיות, דייקא מזה יש לחשוש שלא יבינו הרמז שהוא המוחין אשר נרמז במשל אכילת אבר מן החי. ועוד אולי נענש על שהיה צריך לסמוך הימין מקרבת ולחברה מיד לזאת השמאל הדוחה, כי ללא סמיכת הזמנים בין השמאל דוחה לימין מקרבת הייתה יניקה לסמרא אחרת מפני גבורות הריחוק. דהיינו שיש לראות שהמרחק בגבורות דיבורו יתן למרוחקים מיד כוח הקירוב שאם לו כן יתרחקו לגמרי ממנו, כי שאכן היה כי יוספי עוד שנזא אותו עד לכדי מכירתו וכל אשר השתלשל מכך עד שריחוק מאד זמן הקירוב העתידי בהיותו משביר לאחיו בגילוי מלכותו במצרים בהתוודע אליהם.

רבי יהודה אמר, את דבתם רעה, כמה דאוקמוה דיהיבי עיניהו בבנות ארעא, ודא הוא דבתם רעה. לניקא לכל אינון דהגין דלא קדישין (ר"א ל"ג אף על גב) דאתיין מסמרא מסאבא – רבי יהודה אמר לפרש באותה בחינה על פירוש אחר של חז"ל על הפסוק, את דבתם רעה, כמו שבארוהו חז"ל שטען לאביו שנתנו עיניהם בבנות הארץ, ואל אף שהכוונה היא שבפועל שעשו משא ומתן עם בנות ארץ למרות ששמרו עיניהם וגדרי הצניעות, כי ההכרח אשר לא יגונה ולא ישובה, אלא זה הוא דבתם רעה, דיבור רע שהוציאו כמזא ומתן שלהם למענת יוסף, להניק את כל אותם הדרגות הנמוכות שאינם קדושות, אשר אלו המדרגות באות מצד הטומאה של בנות ארץ אשר רגליהם יורדות מוות, דהיינו שיוסף טען שמאחר ואין ביכולתם כמוהו לחבר ההפכים, שהם המוחין והכמה הקדושים, שהם בחינת חסדים, עם אותיות הדיבור, שהם בחינת גבורות, כדי למתק הגבורות, אלא אם כן יתקשרו אליו, לכן ממילא יש בחינת נפילת המוחין למקום הסמרא אחר, ליניק מן המוחין ולקבל חיות החכמה בבחינה היצונית, כגון שהגויים מחכימים מחכמת התורה הנמשכת להם, להמציא דברים בחכמת עולם הזה, חכמים המה להרע ולהטיב לא ידעו, שאלו ההמצאות מסתירות הקדושה למרות שינקו מן הקדושה, ואלו חכמי הגויים נקראת בנות, שאין דעת אמתית מיושבת בהם, כבנות, וזהו שיוסף הוציא דבתם רעה ברמז כנ"ל על בחינה פנימית, לומר שנתנו עיניהם אשר על שם החכמה כידוע, שנמשכו החסדים למקום הכנות והסמרא כנ"ל. כי אם לא מחבר ההפכים באופן שהחסדים ממתיקים הגבורות להכלל בהם אזי אדרבא הגבורות מפילים את החסדים למקומם בחינת אהבה נפולה, ומאחר וחשש שמה מאחר והיה להם בחינת אכילת אבר מן החי ללא שחיטה כנ"ל ממילא יפלו המוחין כנ"ל ולכן רמז זאת בדבריו, אלא ששוב היה לו לחשוש שלא יבינו הרמז כנ"ל, למרות שאמר זאת רק ליעקב אשר יודע להבין המוחין שברמזים, אלא שמא יודע הדבר לדורות בתורה למו שאינו יודע להבין רמזי יוסף, וכן בכל אופן היה לזה הדיבור בעצמו דיבה רעה ביחס ליוסף ואחיו, כי בסופו של דבר עדין הוא רק בחינת שמאל דוחה כוח הדיבור, בחושבו שאינם נלללים בו, ואם כן איך עתה יתחבר אליהם למרות שליבו מבקש אותם, וככיכול בדיבורו גרם בעצמו הפירוד ועל זה נענש כאמור. ויהיה רצון שנזכה לחבר המוחין בדיבור על ידי כוונת מסירות הנפש על קידוש ה' בתורה ותפילה, ועל ידי זה נזכה לשלום ועל ידי זה בא יבוא כל ישועות והנחמות לישראל כמיתוק כל הדינים וביאת הגואל שר שלום במהרה בימינו ברחמים אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקומים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

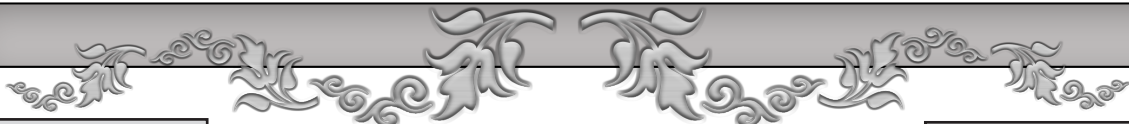
- א. עלידי מסירת נפש על קדוש השם זוכין לשלום, ועלידי זה זוכין לדבר דבורים קדושים של תורה ותפלה, דחינו שיזכה להכניס כל מחו וחקמתו ודעתו בתוך הדבורים, ויקשר מחשבתו היטב להדבורים, עד שיבין וישמע היטב מה שהוא מדבר, שזה עקר קדושת הדבור, ויש להשם יתברך תענוג גדול מדבור פזה. וכל זה זוכין עלידי השלום, שזוכין עלידי מסירת נפש על קדוש השם:
- ב. וזה עצה מובה להתפלל בכונה. כי פשאדם רואה שקשה לו לבנות דעתו בתפלה מרובי המחשבות המבלבלין ומטרידין אותו, אזי יזכיר את עצמו שבודאי הוא מרצה למות על קדוש השם, כי אפלו פושעי ישראל מוכרין נפשם על קדוש השם בנראה בחוש במה פעמים, ועלידי מסירת נפש על קדוש השם יזכה לקשר המחשבה אל הדבור ולהתפלל בכונה פנ"ל. גם בלא זה עקר שלמות התפלה הוא להתפלל במסירת נפשו:

תפילה על פי הלימוד

ריבוננו של עולם, מלך שהשלוש שלו, וכוחנו בהם, ועל ידי זה נזכה למוחין להתקרב אליך ואחבה ויראה ושלוש העושה שלום במרומיו בין אש למים, גדלות ולכוונה גדולה בתפילה, שנדע מה פינו מוציא, ונשבה אותך ונפאר אותך בתפילה ככוונה גדולה ועל ידי זה יומתקו כל הדינים ונזכה לבנין ירושלים. לחבר תמיד ההפכים שיהיה בניהם שלום, לחבר החסדים בגבורות וכן החכמה בדיבור, ועל ידי זה תמשיך עלינו כל הברכות וכל הישועות. ונזכה לזכור תמיד מעלתנו שאנו ישראל עמך אשר עלינו לפניך במחשבה תחילה ונזכה על ידי זה שיתעורר בנו תמיד בחינתו של יוסף, שיהיה בנו הכוח למסור נפשינו על קידוש ה' ובפרט בעת התורה והתפילה נמסור נפשינו ויתגברו על יצרם באהבתם אליך, ויזכו

להתקרב אליך ואחבה ויראה ושלוש גדול. ונזכה שתשלח לנו במהרה משיח צדקנו שר שלום פלא יועץ אשר יחבר כל פאר הגוונים וההפכים שבישראל, ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלוש, עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל עמו ישראל, אנא ברכנו כולנו באחדות ושלוש ועל ידי זה נזכה לכל הברכות וכל הישועות אשר הבטחתנו על ידי נביאך בנבואתם על הגאולה אשר תבוא ברחמיך במיתוק כל הדינים במהרה בימינו אמן

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלחת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולזרע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.